

ville for en væsentlig Del være betingede af, at Skyldneren ikke i rette Tid betaler sine Afdrag. Han bliver da nødt til at gaa ind paa, hvad der foreslaas ham. Det er imidlertid en Selvfølge, at Inddrivelse ved Sagførers Hjælp ikke kan blive billig, og det er i sin Orden, at Skyldneren, som ikke har betalt i rette Tid, kommer til at bøde derfor. Den bedste Gavn, man kan gøre Skyldneren, er, naar man gør Inddrivelsen af Gældsfordringer saa let, at det ikke er nødvendigt at benytte Sagførers Bistand. Jeg skal saa sammenfatte mine Bemærkninger i disse Ord, at jeg ønsker, at Lovforslaget maa blive Genstand for en grundig Bearbejdelse, og jeg ønsker, at der maa komme et positivt Resultat derud af.

Borgbjerg: Efter de Bemærkninger, som den højtærede Justitsminister gjorde, har jeg ikke stort at sige, idet jeg antager, at Sagen vil blive gjort til Genstand for nærmere Overvejelse i et Udvalg. Forslaget er jo, som det her foreligger, — det tror jeg, maa siges, trods de Betragtninger, den sidste ærede Taler gjorde gældende, — væsentlig til Fordel for Kreditorerne og vendt mod Debitorerne. Om det nu just er den Retning, som moderne Lovgivning skulde pege i, kan vel være tvivlsomt. I gamle Dage gik man den modsatte Vej. I Oldtiden lovgav man i Reglen til Fordel for Debitorerne, vendte Lovgivningens Spids mod Kreditorerne. Solon ophævede med et Slag alt, hvad der hed Pantsætning af Jord. Det var en radikal agrarisk Lovgivning, som vi vel ikke vilde vove her i Tinget i vore Dage. I vore moderne, kapitalistiske Tider gaar man, som sagt, en anden Vej. Der er, saa vidt jeg ved, indkommet nogle Andragender fra forskellige Handels- og Haandværkerforeninger om Fremme af Lovforslag i den Retning. Men jeg tror ikke, at det just er et Forslag som det foreliggende, man ønsker fremmet. Det, man havde for Øje, var snarere den almindelige Tanke, der kom frem paa Underdommermødet, den almindelige Fordring om en let Inddrivelse af ganske smaa Gældsfordringer. Her er jo Summen forhøjet til 1,000 Kr. Saa vidt jeg ved, har Haandværkerforeningen i København ønsket Grænsen sat til 400 Kr., altsaa meget lavere. Jeg forstaaer vel, hvor de handlendes og Haandværkernes Tanke har været, at faa en let og hurtig Maade at inddrive smaa Fordringer paa deres Kunder paa. Men forhøjes Summen som her, tror jeg, at Interessen, i alt Fald

hos de smaa Detailhandlere, vil svækkes betydeligt; thi saa bliver Loven jo et Middel ogsaa for deres Kreditorer, for Grossererne, til paa en nem og hurtig Maade at inddrive deres Fordringer, og det var jo egentlig ikke det, man var saa stærkt efter. Summens Størrelse, 1,000 Kr., trænger vist til nærmere Undersøgelse i et Udvalg. Summen vil jo altid være vilkaarlig. Hvorfor overhovedet have en Grænse? kunde man spørge. Skulle smaa Gældsfordringer kunne inddrives paa den Maade, hvorfor saa ikke lidt større? Hvor skal Grænsen i det hele taget være?

Dertil kommer, hvad den højt ærede Minister ogsaa gjorde opmærksom paa, at dette Forslag gaar betydeligt videre end Underdommernes Resolution, idet den indskrænkede sig til anerkendte Fordringer, hvad Forslaget ikke gør. Ogsaa det trænger til nærmere Overvejelse i et Udvalg.

Overhovedet forekommer det mig noget underligt, at de ærede private Forslagsstillere i det andet Ting, der jo, som bekendt, omfatter begge de to Højregrupper deroppe, der jo nu synes at nærme sig stærkere og stærkere til hinanden og samarbejde mere og mere intimt, komme her med en saadan Ændring i vor retslige Lovgivning, med en saadan lille Lap paa vort Retsystem — den sidste Paragraf er jo tagen lige ud af Retsreformen —, medens samtidig dette andet Ting foretager noget, der, saa vidt jeg ved, er ganske uhørt i vor parlamentariske Historie. Jeg siger til den Maade, hvorpaa den store Retsreform, som ikke blot nogle Kreditorer længes efter, men som hele den store Befolkning, alle de, der i højeste Grad lide Uret ved den nuværende Ordning, vente paa, hensyltes nu paa Samlingens 5te Maaned, skønt det andet Ting i Fjor var færdig med denne Sag, saa at den endog kom i Fællesudvalg. Jeg siger, at det er hidtil ukendt i vor Lovgivnings Historie. Det ene Ting gør et Forslag færdigt, sender det ned til det andet Ting, og Sagen gaar saa efter Naturens og den parlamentariske Lovgivnings Orden i Fællesudvalg, som det skete med Retsreformen i Foraaret, da vi ikke fik den færdig — Tiden slog ikke til, Forholdene vare ugunstige. Og nu ventede man i Efteraaret, at der straks vilde blive nedsat et Fællesudvalg, og at vi skulde have hele denne gode Vinter til at naa et Resultat i, men saa gør Landstinget fuldstændig omkring, standser denne Reform, som i Fjor blev gjort færdig, og har den nu under Overvejelse paa 5te Maaned. Og paa samme